

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 18Ca/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119468376
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Segečová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6119468376.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica konajúc sudkyňou JUDr. Evou Segečovou, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, so sídlom Mozartova 4093/9, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, právne zastúpená Mgr. Petrom Kubovičom, advokátom, so sídlom Nám. Biely Kríž 3, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, proti žalovanému ORAVA SKIPARK, a.s., IČO: 44 716 028, so sídlom 027 41 Oravský Podzámok 381, právne zastúpená Pohanka & Partners, s.r.o., IČO: 36 867 217, so sídlom Radlinského 1716, 026 01 Dolný Kubín, konajúca konateľom JUDr. Ivanom Pohankom, advokátom, o zaplatenie 252,24,-EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 252,24,-EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 252,24,-EUR od 11.12.2019 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalobcu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným súdu dňa 27.12.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 252,24,-EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 252,24,-EUR od 11.12.2019 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia, v zmysle zák. č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon a medzinárodných dohovorov, ktorými je SR viazaná a judikatúry Súdneho dvora EÚ.

2. Z podaného návrhu súd zistil, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv podľa § 144 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“), ktorá vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Na základe oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016, udeleného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky žalobca, ako organizácia kolektívnej správy práv, vykonáva okrem iného kolektívnu správu použitím vyššie uvedených diel ich uvedením na verejnosti aj tzv. iným spôsobom verejného prenosu.

3. Žalovaný bol v období od 1.1.2018 do 22.4.2018 prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Green, na adrese Kubínska Hoľa, Dolný Kubín, zaradeného do kategórie hotel 3*. podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 277/2008 Z. z. ktorou sa ustanovujú klasifikačné znaky na ubytovacie zariadenia pri ich zriaďovaní do kategórií a tried.

4. Žalobca ďalej uviedol, že z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv žalovaným vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré na strane žalovaného vzniklo tým, že žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia v období od 1.1.2018 do 22.4.2018 realizoval v tomto zariadení verejný prenos prostredníctvom technických zariadení (29 zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia a 1 zvukovoobrazového zariadenia umiestneného v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia). Týmto konaním žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv, keď žalovaný realizoval verejný prenos technickými prostriedkami bez súhlasu autorov diel ku ktorým vykonáva správu žalobca, teda neoprávnene. Poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení sa považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom signálu, tak týmto samotným žalovaný vykonával verejný prenos. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudky Súdneho dvora EÚ a to rozsudok vo veci C - 306/05 zo dňa 7.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, rozsudok vo veci C - 162/10 zo dňa 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku a rozsudok vo veci C - 136/09 zo dňa 18. 03. 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai, z ktorých vyplýva, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice EP a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001. Žalobca ďalej poukázal aj na ustanovenia § 19, § 164 ods. 1, § 152 ods. 4, § 79 ods. 1 a 2, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona a na § 458a, § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka a na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv z informačnej povinnosti. Na základe uvedených skutočností žalobca zdôraznil, že pokiaľ chce používateľ legálne použiť dielo, musí mať predchádzajúci súhlas autora, teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Pri aplikácii tohto základného pravidla nie je reálne možné udeľovanie licencií na konkrétne špecifikované diela pri masovom použití diel. Z uvedeného dôvodu je v právnej úprave zavedený inštitút kolektívnej správy práv, a najmä inštitút hromadných, rozšírených hromadných a kolektívnych licenčných zmlúv. Žalobca je oprávnený uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy aj na verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia. Je tak nesporné, že bolo povinnosťou žalovaného disponovať, pri používaní žalobcom spravovaných diel verejným prenosom technickými prostriedkami, súhlasom autorov a že uvedený súhlas mohol žalovaný získať rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom. Žalobca na svojej oficiálnej webovej stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých zastupuje. V roku 2018 zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 2 714 slovenských nositeľov práv. a má uzatvorené recipročné zmluvy o zastupovaní so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy práv, čo znamená, že zastupuje v SR všetkých autorov a nositeľov práv, ktorých uvedené organizácie kolektívnej správa zastupujú v ich domovských štátoch. Zo strany žalovaného došlo podľa tvrdenia žalobcu k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení bez súhlasu autorov diel, ku ktorým vykonáva správu žalobca.

5. V konaní si žalobca uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, pričom licencie sa v rozhodnom čase získavali v súlade so sadzobníkom odmien účinným od 1.1.2017. Uplatnil si tak vydanie bezdôvodného obohatenia iba v minimálnej výške. Zvyčajnú licenčnú odmenu podľa sadzobníka, určil žalobca ako súčin počtu technických zariadení, umiestnených v izbách v hoteli Green (29 izieb a 1 iný priestor) a odmeny pre danú kategóriu prevádzkovaného zariadenia (kategória: hotel 3*, 26,-EUR za zariadenie na 1 izbe a 68,-EUR za zvukovoobrazové zariadenie v iných priestoroch) tak, že matematicky vypočítal $(29 \text{ izieb} \times 26,-\text{EUR}) + (1 \times 68,-\text{EUR}) = 822,-\text{EUR}$ za 1 rok. Z toho alikvotne za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 predstavuje bezdôvodné obohatenie sumu 252,24,-EUR. Žalobca si voči žalovanému uplatnil aj zákonný úrok z omeškania, keďže žalovaného pred podaním žaloby vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 3.12.2019 a to v lehote 5 dní odo dňa doručenia výzvy.

6. K žalobe žalobca pripojil listinné dôkazy a to plnomocenstvo, print screeny archívu webovej stránky Hotela Green zo dňa 29.1.2018, Príkaznú zmluvu uzatvorenú medzi žalovaným ako príkazcom a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky ako príkazníkom zo dňa 20.2.2015 s prílohou č. 1 k Príkaznej zmluve, Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 udelené Ministerstvom kultúry SR, Evidenciu organizácií kolektívnej správy práv z webovej stránky Ministerstva kultúry SR zo dňa 1.11.2017, Zoznam partnerských organizácií kolektívnej správy na

základe zmluvy o zastupovaní, Zmluvu o obojstrannom zastupovaní zo dňa 28.10.2010 v slovenskom a v anglickom jazyku, Sadzobník odmien za používanie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 1.1.2017, 22 zmlúv o zastupovaní autorských práv, Zoznam nositeľov práv zo SR zastupovaných LITA, autorskou spoločnosťou, v roku 2018, predžalobnú výzvu zo dňa 3.12.2019 spolu s informáciou o jej doručení.

7. Podaním doručeným súdu dňa 3.2.2020, doplnil žalobca do konania ako ďalší dôkaz štatistiku vysielať základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielať audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu žalobca, a ktoré boli obsahom verejného prenosu v období od 1.1.2018 do 22.4.2018, ktoré žalovaný neoprávnene uskutočňoval, ako aj štatistiku, v zmysle ktorej vyplatil žalobca za použitie diel verejným prenosom technickými zariadeniami nositeľom práv licenčné odmeny a tiež rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktoré mal žalobca uzatvorené v roku 2018 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos ním spravovaných diel, všetky dokumenty uložené na CD nosiči.

8. Súd v skrátenej konaní vydal platobný rozkaz č. k. 18Ca/65/2019-107 zo dňa 12.2.2020, voči ktorému podal žalovaný, prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonom stanovenej lehote odpor s odôvodnením, že žalobcom uplatnený nárok neuznáva v celom rozsahu a žalobu žalobcu považuje za nedôvodnú. V podanom odpore žalovaný vzniesol námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že účastníkmi konania na strane žalobcu nie sú všetky osoby patriace podľa hmotného práva do tzv. nerozlučného núteného spoločenstva na strane žalobcu a ani z predložených dokladov aktívna legitímácia žalobcu nevyplýva. Poukázal pri tom na ustanovenie § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona, v ktorom zákonodarca uložil organizáciám kolektívnej správy (na území SR ich pôsobí 5 - LITA, SAPA, SOZA, SLOVGRAM a OZIS) povinnosť v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany vo forme verejného prenosu, vykonávať kolektívnu správu práv k takýmto predmetom ochrany spoločne. Ide o tzv. obligatórnu spoločnú kolektívnu správu práv. Vzhľadom na uvedené, ide o nedielne práva, ktoré môžu uplatňovať výlučne všetky oprávnené subjekty spoločne a súčasne. Na strane žalobcu tak musia byť všetci nositelia práva, všetci účastníci nerozlučného spoločenstva. Potom, vzhľadom na túto skutočnosť, keď žalobu podal iba jeden z piatich nerozlučných spoločníkov, súd musí pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, žalobu zamietnuť (§ 78 ods. 2 CSP). Žalovaný svoju aktívnu legitímáciu okrem uvedenej aj nedostatočne tvrdil a nepreukázal tak, ako ju predpokladá ustanovenie § 164 ods. 2 Autorského zákona v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Teda, že došlo k neoprávnenému použitiu práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva žalobca. Žalobca mal v konaní preukázať, že žalovaný neoprávnene použil predmety ochrany, ktoré boli žalobcovi dané do správy v čase pred ich neoprávneným použitím a to osobou, ktorá je sama oprávnená (ak by nebola zastúpená žalobcom) domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca žiadnu z uvedených skutočností nepreukázal ani v jednom prípade. Predloženie oprávnenia na výkon kolektívnej správy nepostačuje. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 3102/16 zo dňa 29.5.2019, z ktorého vyplýva, že z takýchto dôkazov nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru, že žalovaný skutočne sprístupňoval verejnosti také predmety ochrany, ktorých autorské práva vykonáva a zastupuje žalobca, čím nebolo postavené naisto, či je práve žalobca ako organizácia kolektívnej správy skutočne aktívne vecne legitímovaným subjektom k predmetnej žalobe.

9. Žalovaný v podanom odpore ďalej považoval za nepreukázaný ani čo do dôvodu ani do výšky nárok uplatnený v konaní žalobcom. Žalobca netvrdil ani nepreukázal existenciu verejného prenosu, teda ani neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného, za žalované obdobie v rozsahu zodpovedajúcom bezdôvodnému obohateniu práve v takej výške, akú si žalobca uplatňuje. Pri tom poukázal aj na rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalobca s tým, že z rozhodnutí C-162/10 ESD a C-136/09 ESD vyplýva, že ich závery platia za podmienky, že by v prevádzkovanom zariadení musel mať hostí, resp. zákazníkov nachádzajúcich sa v priestoroch zariadenia. Zdôraznil, že podľa recitálu 27 smernice č. 2001/29, samotné zabezpečenie zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice. Nevyhnutnými prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá ESD sú umiestnenie funkčného rozhlasového prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie rozhlasového prijímača na signál umožňujúci vnímať vysielať a existencia novej verejnosti - ubytovaní hostia na izbe. Uvedené tri prvky musia byť naplnené kumulatívne, inak nemožno hovoriť o verejnom prenose a teda ani o používaní diel. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca sa obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný má v ubytovacom zariadení inštalované rádiové prijímače, čo však neznamená, že tam boli ubytovaní

aj hostia. Ani samotné neuzatvorenia licenčnej zmluvy nepostačuje na prijatie záveru o zásahu do autorských práv. Rozsah bezdôvodného obohatenia je možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného. Podľa § 24 ods. 1 zák. č. 253/1998 Z.z. pritom každá právnická osoba, ktorá poskytuje služby na základe zmluvy o ubytovaní, musí viesť knihu ubytovaných. Žalobca relevantné dokazovanie nenavrhol naopak, bez ďalšieho si uplatnil bezdôvodné obohatenie vo výške plnej obsadenosti zariadenia žalovaného. Obdobne v Českej republike postupoval kolektívny správca OSA, pričom jeho postup bol v ČR považovaný za vynucujúci neprímerané obchodné podmienky.

10. Napokon žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal ani obvyklosť odmeny. Individuálny sadzobník odmien žalovaný nepovažuje za spôsobilý na preukázanie výšky obvyklej licenčnej odmeny. Sadzby uvedené v predloženej sadzobníku žalovaný považuje za neprímerane vysoké a to až v takej miere, že ich uplatňovanie predstavuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a teda nepožíva právnu ochranu. Predložené hromadné licenčné zmluvy nepovažuje žalovaný za relevantný dôkaz. Žalovaný z uvedených dôvodov považuje podanú žalobu za predčasnú, nepreskúmateľnú a navrhuje ju zamietnuť v celom rozsahu.

11. K odporu pripojil žalovaný listinné dôkazy a to plnomocenstvo zo dňa 24.2.2020 a správu tlačového oddelenia Úradu pre ochranu hospodárskej súťaže Českej republiky a plnomocenstvo zo dňa 24.2.2020.

12. K odporu žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní doručenom súdu dňa 4.5.2020. Prostredníctvom právneho zástupcu uviedol k otázke aktívnej vecnej legitímácie uviedol, že mu nie je zrejmé na základe akých úvah dospel k záveru, že žalobca neuplatnil nárok aj nositeľov práv zastupovaných inými organizáciami kolektívnej správy. Žalobca neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za použitie predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami ale len nárok vzniknutý použitím predmetov ochrany spravovaných žalobcom. Žalobca uvádza, že podľa § 175 Autorského zákona uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy práv v Slovenskej republike dohodu o spoločnej správe, na základe ktorej mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy práv. Žalovaný túto možnosť nevyužil. Žalobca zároveň uviedol, že na úspešné uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho z neoprávneného používania predmetov ochrany spravovaných žalobcom nie je potrebná dohoda o spoločnej správe ani nie je relevantná skutočnosť, že nároky si voči žalovanému neuplatnili ostatní nositelia práv. Nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne. Nejde o nedielne právo ako k tomu dospel žalovaný. Jednotliví nositelia práv, ktorých sú tisícky, v žiadnom prípade nie sú povinní uplatňovať svoje nároky spoločne a ani sa nevyžaduje účasť všetkých nositeľov práv z celého sveta. Žalobca predložil spolu 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, ktoré žiadna zo zmluvných strán nespochybnila ako neplatné. Okrem uvedeného, Autorský zákon priamo v ustanovení § 165 ods. 1 písm. d) priamo ukladá organizácii kolektívnej správy, aby s používateľom, ktorý prejaví záujem o uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy, takúto uzatvoril. Ak sa tak stane, potom používateľ takúto zmluvu uzatvorí aj popri existujúcej dohode o spoločnej správe s ostatnými organizáciami kolektívnej správy. Je dané bežnou praxou všetkých organizácií kolektívnej správy, umožniť používateľom uzatvoriť zmluvy aj v režime dohody o spoločnej správe, aj v režime samostatného výkonu kolektívnej správy. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný je členom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, ktorá žalovaného na základe príkaznej zmluvy zastupuje voči organizáciám kolektívnej správy vrátane žalobcu, vo veci vysporiadania práv a povinností z používania predmetov ochrany chránených autorským zákonom. Žalovaný mal aj prostredníctvom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska možnosť získať licenciu v režime dohody o spoločnej správe od všetkých organizácií kolektívnej správy, viedol rokovania o uzatvorení predmetnej zmluvy, avšak nakoniec sa rozhodol zmluvu neuzatvoriť. Následne žalovaný rokoval o uzatvorení individuálnych zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy a uzatvoril samostatné zmluvy mimo režimu o spoločnej správe tak, ako to vyplýva z informácií uvedených na webovej stránke Asociácie ktorých print screeny žalobca pripojil ako dôkaz k vyjadreniu.

13. Pokiaľ ide o sadzobník odmien, žalovaný odkazuje na neaplikovateľnú právnu úpravu, keď povinnosť vytvoriť jeden spoločný sadzobník odmien bola stanovená autorským zákonom až v znení účinnom od 01. 01. 2019. Pokiaľ teda žalovaný popiera existenciu jedného spoločného sadzobníka odmien účinného v rozhodnom období roku 2018 žalobca k tomu uvádza, že autorský zákon nestanovoval v tomto rozhodnom čase povinnosť vytvoriť jeden spoločný sadzobník odmien.

14. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný, ako člen Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, uznal oprávnenosť nárokov žalobcu za rok 2017, keďže asociácia vysporiadala za svojich členov so žalobcom nároky žalobcu za rok 2017 a to podľa sadzovníka odmien.

15. K uskutočňovaniu verejného prenosu žalovaným, žalobca poukázal na webovú stránku žalovaného www.hotel-green.sk <<http://www.hotel-green.sk>> z roku 2018, kde žalovaný sám uvádza, že poskytuje ubytovanie v izbách vybavených TV prijímačom. Žalovaný tak verejne deklaroval, že v izbách je TV prijímač vybavený signálom. Počet technických zariadení vyplýva z príkaznej zmluvy, ktorú žalovaný uzavrel s Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska, ktorá je platná do dnešného dňa. K obsadenosti izieb v hoteli žalovaného žalobca uviedol, že otázku tzv. novej verejnosti u žalovaného nepovažuje za spornú z dôvodu, že sám žalovaný procesne účinným spôsobom nepoprel, že by hostí v hoteli neubytovával. Napriek tomu, žalobca predkladá súdu záznamy z ubytovacieho portálu www.tipadvisor.sk <<http://www.tipadvisor.sk>>, ktoré obsahujú recenzie jeho hostí v období od 1.1.2018 do 22.4.2018. Uvedený dôkazom je preukázaná existencia novej verejnosti, ako tretia podmienka verejného prenosu. Rovnako žalobca uvádza, že v zmysle § 18 zák. č. 540/2001 Z.z. o štátnej štatistike, v spojitosti s vyhláškou Štatistického úradu SR č. 250/2017 Z.z., majú prevádzkovatelia ubytovací zariadení povinnosť predkladať štatistickému úradu „mesačný výkaz o činnosti ubytovacieho zariadenia (formulár CR-1-12), ktorého obsahom je aj údaj o počte návštevníkov a počte prenocovaní návštevníkov v ubytovacom zariadení. Rovnako má žalovaný viesť aj knihu ubytovaných hostí. Žalobca preto navrhuje, aby súd zaviazal žalovaného na predloženie všetkých mesačných výkazov za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 a knihu ubytovaných hostí za dané obdobie.

16. Okrem uvedeného má žalobca za to, že nakoľko si od žalovaného uplatňuje bezdôvodné obohatenie, ktorého výška je v zmysle § 458 a § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zodpovedajúca odmene, ktorá by bola zvyčajná za získanie licencie. Žalobca nepovažuje za relevantné preukazovať konkrétnu mieru obsadenosti hotela. Zvyčajnú výšku odmeny žalobca v konaní preukázal. Relevantné je, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu žalovaný bol povinný mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorú nemal a teda verejný prenos uskutočňoval nelegálne. Žalobca tak preukázal uplatnený nárok čo do dôvodu aj do výšky. Zvyčajnú odmenu preukázal predloženými zmluvami, pričom ani pri uvedených zmluvách nebola obsadenosť zariadení kritériom pri určovaní odmien, nebolo ju zvyčajné zohľadňovať. Tu poukázal žalobca na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-367/2015 z 27.1.2017, v zmysle ktorého sa čl. 13 Smernice EP a Rady 2004/48/ES z 29.4.2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva má vykladať tak, že majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, môže od porušovateľa požadovať zaplatenie dvojnásobku sumy zodpovedajúcej primeranej odmene a to bez toho, aby tento majiteľ musel preukázať existenciu skutočnej ujmy. K výške odmeny žalobca ďalej poukázal na to, že Autorský zákon prísne rozlišuje na jednej strane medzi právami autorov - odmenou autorov, ktorí udeľujú súhlas na použitie ich diel (licenciu, licenčnou odmenou) a na druhej strane právami súvisiacimi s autorskými právami - odmenou nositeľov práv súvisiacich s autorskými právami, ktorým vzniká nárok na primeranú odmenu. Žalobca a SOZA zastupujú autorov, ktorí majú nárok na licenčnú odmenu a preto pri určovaní jej výšky nezohľadňoval v danom čase obsadenosť ubytovacích zariadení. Primeraná odmena, ktorú za nositeľov práv uplatňujú SLOVGRAM a OZIS, zohľadňuje aj obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Teda, licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva do budúcnosti, na používanie predmetov ochrany. Je na používateľovi, do akej miery toto právo využíva. Obdobne je to napríklad pri počítačovom programe. Znenie § 169 ods. 2 písm. e) autorského zákona bolo zmenené až s účinnosťou od 1.1.2019.

17. K primeranosti odmeny poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 101/2011 z 24.3.2011, v ktorom ústavný súd konštatoval, že: „...ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.“

18. V závere vyjadrenia žalobca podotkol, že pokiaľ sa žalovaný odvolával na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-177/16 a rozhodnutie Úradu pre ochranu hospodárskej súťaže Českej republiky,

uvedené rozhodnutia sa obidve týkajú predovšetkým hospodárskej súťaže a nie vydania bezdôvodného obohatenia

19. Spolu so svojim vyjadrením žalobca súdu predložil ďalšie listinné dôkazy, a to print screeny webovej stránky Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky a Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, print screeny webovej stránky www.tripadvisor.sk <<http://www.tripadvisor.sk>>, Žiadosť o poskytnutie informácií a dokladov na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv v zmysle zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení zákona 125/2016 Z. z. zo dňa 26.4.2017 a Poskytnutie informácií a dokladov na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv a v zmysle zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z. z. - odpoveď na žiadosť zo dňa 12.6.2017.

20. Žalovaný v duplike zotrval na svojich skutkových a právnych dôvodoch uvedených v odpore. Ďalej uviedol, že informácia o počte TV prijímačov v hoteli žalovaného nebola nijako preverená a že samotný TV prijímač nie je bez ďalšieho prostriedkom na výkon verejného prenosu diela. Uviedol tiež, že žalobca hodnoverne nepreukázal existenciu novej verejnosti a vo vzťahu k žiadosti žalobcu na predloženie ďalších dôkazných prostriedkov žalovaným poukázal na zásadu koncentrácie konania. Napokon žalovaný uviedol, že žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal primeranosť výšky sadzobníkových odmien a žiadal žalobcu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému právo na náhradu trov konania.

21. Po zmene zákonného sudcu opatrením predsedu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 1.12.2020 súd nariadil na prejednanie veci samej na deň 3.5.2021 pojednávanie, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobcu a právny zástupca žalovaného, ktorí ešte pred otvorením pojednávania prejavili záujem o uzatvorenie mimosúdnej dohody a odročenie pojednávania. K uzatvoreniu mimosúdnej dohody, podľa oznámenia žalobcu zo dňa 26.5.2021, nedošlo.

22. Súd vo veci konal a rozhodoval v zmysle § 180 CSP, za prítomnosti obidvoch sporových strán.

23. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že v plnom rozsahu pridržia písomných podaní vo veci. Má za to, že nárok uplatnený v tomto konaní žalobca preukázal dostatočne a to čo do dôvodu aj do výšky. Má za to, že v období od 1.1.2018 do 24.4.2018 žalovaný prevádzkoval hotelové zariadenie a dochádzalo k verejnému prenosu diel autorov tak, ako to je uvedené v podanej žalobe. Nad rámec tvrdení v žalobe uviedol, že žalovaný aj v období od 1.1.2017 do 31.12.2017 používal chránené diela autorov, avšak za toto obdobie si svoju povinnosť voči žalobcovi splnil prostredníctvom Asociácie hotelov a reštaurácií, kedy uhradil za používanie 29 televíznych prijímačov na izbách a 1 televízneho prijímača v spoločných priestoroch odmenu autorom. Má teda za to, že keď používal chránené diela dňa 31.12.2017, robil tak aj v nasledujúcich dňoch, a to teda v období od 1.1.2018 do 22.4.2018. Následne, dňa 23.4.2018 sa stal žalovaný oprávneným používateľom týchto diel tým, že v daný deň podal žalobu o určenie obsahu zmluvy k premetom chránených žalobcom, a tým sa dostal do postavenia oprávneného užívateľa. To znamená, že žalovaný uznal používanie predmetov ochrany do 31.12.2017 a následne aj od 23.4.2018. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť tvrdenia žalovaného o tom, že neexistoval verejný prenos v ním prevádzkovanom hoteli, považoval žalobca za účelové. Pokiaľ ide o tvrdené nútené nerozlučné procesné spoločenstvo zo strany žalovaného, tu poukazuje na to, že v rámci rozhodovacej činnosti odvolacích súdov v Slovenskej republike, tieto viackrát uviedli, že existencia dohody o spoločnej správe má iba uľahčiť vymáhanie nárokov, ktoré sú chránené autorským zákonom, avšak nezakladá procesné spoločenstvo organizácií kolektívnej ochrany. V skutkovo obdobných veciach eviduje žalobca 136 rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v ktorých bolo žalobcovi vyhovené, pričom existuje 59 potvrdzujúcich rozhodnutí odvolacích súdov v rámci Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že v podanej žalobe si neuplatnili DPH, uviedol, že bezdôvodné obohatenie je vždy uplatňované bez DPH, nakoľko bezdôvodné obohatenie nie je poskytovaním služby, ale ide práve o používanie predmetov ochrany bez právneho dôvodu. K výške uplatneného nároku uviedol, že predmetom tohto súdneho konania nie je posudzovanie primeranosti sadzobníkových odmien žalobcu. Pokiaľ ide o rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/163/2018 na ktoré poukazoval žalovaný, toto rozhodnutie považuje na anomáliu v rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky, pričom zdôrazňuje, že išlo o konanie v obchodnej agende, kde súd vyhovel žalobcovi, avšak vychádzal zo sadzobníka SOZA, čo je sadzobník za úplne iný tovar. Podľa jeho názoru, nie je možné vychádzať z ceny sadzobníka SOZA a aplikovať ju na úplne iné predmety ochrany.

24. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že považuje podanú žalobu za nedôvodnú a nedostatočne odôvodnenú. Trval na námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, na strane ktorého nie sú všetky organizácie kolektívnej správy. Taktiež má za to, že nie je preukázaná ani existencia verejného prenosu v zariadení žalovaného, ani rozsah tohto prenosu, ani všetky atribúty verejného prenosu, ktoré sú existencia televízneho prijímača v zariadení žalovaného, napojenie televízneho prijímača na príjem signálu a existencia novej verejnosti v zariadení žalovaného. Nie je preukázaná ani výška bezdôvodného obohatenia, keď podľa názoru žalovaného je sadzobník žalobcu arbitrárny a iba na základe toho, že sa v praxi aplikuje nemožno tvrdiť, že by bol primeraný. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/163/2018, alebo napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/15/2019, kde sudy poukázali na neprimeranosť sadzobníkovej odmeny žalobcu. Súd by sa mal zaoberať otázkou primeranosti bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu Košice, aj keď išlo o sadzobník SOZY, išlo o sadzobník ako taký, a teda zdôrazňuje, že primeranosť odmeny nemôže vychádzať iba z opakovaného použitia sadzobníka, ktorý používatelia nemôžu ovplyvniť a je im v podstate podstrčený.

25. Právny zástupca žalobcu, v rámci záverečnej reči považoval uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za preukázaný čo do dôvodu aj do výšky. Pokiaľ žalovaný nesúhlasil so sadzobníkovými odmenami žalobcu, mal možnosť podať žalobu o určenie obsahu zmluvy, ktorá mu bola predložená na podpis, čo v konečnom dôsledku aj urobil, ale urobil tak až 23.4.2018. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný vedome používal predmety ochrany bez toho, aby bol na toto použitie oprávnený, pričom ten kto vedome porušuje právo, nemôže sa potom domáhať ochrany s poukazom na dobré mravy. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti navrhol, aby súd podanej žalobe vyhovel v celom rozsahu, a aby zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcu v rozsahu 100 %.

26. Právny zástupca žalovaného, v rámci záverečnej reči uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ani čo do dôvodu, ani čo do výšky uplatneného nároku. Nespochybnuje, že autorom patrí odmena, avšak žalobca musí v konaní preukázať rozsah neoprávneného použitia chránených diel, ako aj primeranosť bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na uvedené navrhuje žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

27. Po právnej stránke posúdil súd zmluvný vzťah v súlade s právnou úpravou platnou v čase vzniku bezdôvodného obohatenia, t.j. v období od 1.1.2018 do 22.4.2018. Teda, podľa citovaných ustanovení Autorského zákona v znení účinnom do 10.10.2018.

28. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“), tento zákon upravuje vzťahy, ktoré vznikajú v súvislosti s vytvorením a použitím autorského diela (ďalej len "dielo") alebo umeleckého výkonu, v súvislosti s výrobou a použitím zvukového záznamu, audiovizuálneho záznamu alebo vysielania a v súvislosti s vytvorením alebo zhotovením a použitím počítačového programu alebo databázy tak, aby boli chránené práva a oprávnené záujmy autora, výkonné ods. ho umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu audiovizuálneho záznamu, rozhlasového vysielateľa a televízneho vysielateľa (ďalej len "vysielateľ"), autora počítačového programu, autora databázy a zhotoviteľa databázy. Tento zákon upravuje aj správu práv.

29. Podľa § 3 ods. 1, 2 Autorského zákona, predmetom autorského práva je dielo z oblasti literatúry, umenia alebo vedy, ktoré je jedinečným výsledkom tvorivej duševnej činnosti autora vnímateľným zmyslami, bez ohľadu na jeho podobu, obsah, kvalitu, účel, formu jeho vyjadrenia alebo mieru jeho dokončenia. Dielom je literárne dielo, slovesné dielo, divadelné dielo, hudobné dielo, audiovizuálne dielo, dielo výtvarného umenia, architektonické dielo, dielo úžitkového umenia, kartografické dielo alebo iný druh umeleckého diela alebo vedeckého diela, ak spĺňa podmienky podľa odseku 1.

30. Podľa § 19 ods. 1,2,3 Autorského zákona autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

31. Podľa § 19 ods. 4 písm. f) bod. 3 Autorského zákona, použitím diela je najmä uvedenie diela na verejnosti verejným prenosom diela.

32. Podľa § 27 ods. 1, 2 Autorského zákona, verejný prenos diela je verejné šírenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho bez tohto prenosu vnímať nemohli.

33. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

34. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona, nárokov podľa § 58 ods. 1 pís. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať vo svojom mena a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

35. Podľa § 79 ods. 1 Autorského zákon, organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv

a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a

b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.

36. Podľa § 143 ods. 1 Autorského zákona, kolektívnou správou práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa práv podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

37. Podľa § 144 ods. 1 Autorského zákona, právnická osoba oprávnená na základe zákona alebo dohôd s nositeľmi práv spravovať majetkové práva v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv ako jediný alebo hlavný účel svojej činnosti, je organizáciou kolektívnej správy, ak a) jej riadenie a kontrola sa uskutočňuje s účasťou nositeľov práv, b) kolektívnu správu práv vykonáva bez účelu dosahovania zisku a c) má sídlo na území Slovenskej republiky a bolo jej ministerstvom udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv (ďalej len „oprávnenie“).

38. Podľa § 144 ods. 3 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv.

39. Podľa § 165 ods. 1 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá prejaví záujem o použitie predmetu ochrany, s osobou, ktorá je oprávnená na použitie predmetu ochrany bez povinnosti získať súhlas na použitie predmetu ochrany, alebo s osobou povinnou zaplatiť náhradu odmeny podľa § 36 ods. 3 (ďalej len „používateľ“) rokovania o uzavretí

a) licenčnej zmluvy,

b) hromadnej licenčnej zmluvy,

c) kolektívnej licenčnej zmluvy,

d) zmluvy o primeranej odmene, na ktorú sa môžu primerane uplatniť ustanovenia šiestej hlavy druhý a tretí oddiel druhej časti tohto zákona okrem § 81 alebo

e) zmluvy o náhrade odmeny.

40. Podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona, ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne na uzavretí zmluvy podľa odseku 1 alebo ak nepredloží používateľovi návrh zmluvy podľa odseku 4, môže používateľ požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny a nahradenia vôle uzavrieť takúto zmluvu určil súd. Súd pri určení obsahu zmluvy podľa odseku 1 písm. a) až c) prihliada na druh predmetu ochrany, spôsob, rozsah, účel jeho použitia a na čas, v ktorom sa predmet ochrany bude používať.

41. Podľa § 169 ods. 1 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná viesť sadzobník odmien, ktorý vychádza zo zásad výberu, prerozdelenia a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv. Sadzobník odmien obsahuje odmeny za obvyklé použitie predmetu ochrany alebo spôsob výpočtu výšky tejto odmeny vrátane kritérií použitých pri výpočte odmeny, zaručujúci primerané a nediskriminačné podmienky

42. Podľa § 169 ods. 2 Autorského zákona, pri určení výšky odmien určených v sadzobníku odmien a v zmluvách podľa § 165 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/>

ZZ/2015/185/20160701.html> organizácia kolektívnej správy zohľadní rozsah, spôsob, účel a čas použitia predmetu ochrany. Organizácia kolektívnej správy ďalej zohľadní aj ekonomickú hodnotu použitia predmetov ochrany a ekonomickú hodnotu služby kolektívnej správy práv poskytnutej organizáciou kolektívnej správy.

43. Podľa § 169 ods. 4 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná a) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 pre nositeľa práv licenčné odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a dodatočné odmeny a b) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody; to neplatí, ak nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to nehospodárne.

44. Podľa čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej len „Smernica“), členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

45. Podľa § 489 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

46. Podľa § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

47. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

48. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

49. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z.“), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

50. Podľa § 149 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

51. Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

52. Podľa § 153 od. 1, 2 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

53. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní.

54. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré doložili do spisu v priebehu konania strany sporu, a to návrhom na vydanie platobného rozkazu (č.l. 1-7 spisu), plnomocenstvo (č.l. 8), print screenmi archívu webovej stránky Hotela Green zo dňa 29.1.2018 (č.l. 9-11 spisu), Príkaznou zmluvou uzatvorenou medzi žalovaným ako príkazcom a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky ako príkazníkom zo dňa 20.2.2015 spolu s prílohou č. 1 k Príkaznej zmluve (č.l. 12-13 spisu), Oprávnením na výkon kolektívnej správy práv č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 (č.l. 14), Evidenciou organizácií kolektívnej správy práv z webovej stránky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 1.11.2017 (č.l. 15-16 spisu), Zoznamom partnerských organizácií kolektívnej správy na základe zmluvy o zastupovaní (č.l. 17 spisu), Zmluvu o obojstrannom zastupovaní zo dňa 28.10.2010 v slovenskom a v anglickom jazyku (č.l. 18-24 spisu), Sadzobníkom odmien za používanie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 1.1.2017 (č.l. 25-30), zmluvami o zastupovaní autorských práv (č.l. 31-52 spisu), Zoznamom nositeľov práv zo SR zastupovaných LITA, autorskou spoločnosťou, v roku 2018 (č.l. 53-80), predžalobnou výzvou zo dňa 3.12.2019 spolu s informáciou o doručení (č.l. 81-82), štatistikou vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu žalobca, a ktoré boli obsahom verejného prenosu v období od 1.1.2018 do 22.4.2018, štatistiku, v zmysle ktorej vyplatil žalobca za použitie diel verejným prenosom technickými zariadeniami nositeľom práv licenčné odmeny, rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktoré mal žalobca uzatvorené v roku 2018, ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos ním spravovaných diel uložené na CD nosiči (prílohová obálka č.l. 101), odporom proti platobnému rozkazu (č.l. 122-129), plnomocenstvom žalovaného (č.l. 130), správou tlačového oddelenia Úradu pre ochranu hospodárskej súťaže Českej republiky (č.l. 131), vyjadrením-replikou žalobcu doručenou dňa 5.5.2020, print screenmi webovej stránky Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky a Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska (č.l. 163 - 166), print screenmi webovej stránky www.tripadvisor.sk <<http://www.tripadvisor.sk>> (č.l. 167-168), Žiadosťou o poskytnutie informácií a dokladov na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv v zmysle zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení zákona 125/2016 Z. z. zo dňa 26.4.2017 (č.l. 169), Poskytnutím informácií a dokladov na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv a v zmysle zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z. z. - odpoveď na žiadosť zo dňa 12.6.2017 (č.l. 170-174), duplikou žalovaného doručenou dňa 5.6.2020 (č.l. 181-188). Súd vykonal dokazovanie aj listinami, ktoré si súd postupom podľa § 185 ods. 2 CSP obstaral z verejných registrov a zoznamov, a to oboznámením obsahu výpisu z obchodného registra žalovaného a výpisu zo štatistického registra organizácií žalobcu (§ 185 ods. 2 CSP).

55. Z predložených listinných dôkazov, ako aj z obsahu spisu a z prednesov právnych zástupcov strán sporu na pojednávaní, súd zistil nasledovný skutkový stav veci:

56. Predmetom ochrany sú literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické diela, diela výtvarného umenia, architektonické diela a diela úžitkového umenia a autori týchto diel.

57. Predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 252,24,-EUR s príslušenstvom, predstavujúcej bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného z dôvodu jeho neoprávneného zásahu do autorských práv používaním diel bez uzatvorenia licenčnej zmluvy, teda bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení v období od 1.1.2018 do 22.4.2018.

58. V konaní nebolo sporné, že na strane žalovaného vystupuje subjekt, ktorý bol v období od 1.1.2018 do 22.4.2018 prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Green na adrese Kubínska Hoľa, Dolný Kubín so zaradením do kategórie hotel 3*, ktorý v rozhodujúcom období ponúkal na ubytovanie izby vybavené satelitným televíznym prijímačom.

59. V konaní nebolo sporné ani to, že strany sporu neuzatvorili žiadnu zmluvu podľa ustanovení Autorského zákona a že žalobca, ako organizácia kolektívnej správy, si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neoprávneného zásahu žalovaného do autorských práv používaním diel bez súhlasu autorov. Bezdôvodným obohatením v tomto prípade je suma, o ktorú sa používateľ diela obohatil tým, že v rozpore so zákonom nezaplatil oprávnenému subjektu za použitie

diela odmenu, najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

60. V konaní bola sporná aktívna vecná legitímácia žalobcu.

61. Spornou bola aj existencia a výška uplatneného bezdôvodného obohatenia a to predovšetkým pokiaľ ide o existenciu novej verejnosti v hotelových izbách, teda obsadenosť hotela prevádzkovaného žalovaným.

62. K sporným skutočnostiam súd uvádza, že pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, táto bola sporná pokiaľ ide o žalovaným tvrdenú tzv. obligatórnu spoločnú kolektívnu správu práv a nediálne práva ochrany autorov diel. Podľa tvrdení žalovaného, majú byť účastníkmi tohto konania na strane žalobcu všetky organizácie kolektívnej správy práv pôsobiace na území SR (a to LITA, SAPA, SOZA, SLOVGRAM a OZIS), ktoré podľa hmotného práva tvoria tzv. nerozlučné nútené spoločenstvo na strane žalobcu (§ 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona), keď zákonodarca uložil organizáciám kolektívnej správy povinnosť vykonávať kolektívnu správu práv k predmetom ochrany spoločne a teda práva ochrany autorov môžu uplatňovať výlučne všetky oprávnené subjekty, spoločne a súčasne. Žalobca tvrdil, že v danom prípade nejde o nediálne práva. Na úspešné uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho z neoprávneného používania predmetov ochrany spravovaných žalobcom nie je potrebná dohoda o spoločnej správe ani nie je relevantná skutočnosť, že nároky si voči žalovanému neuplatnili ostatní nositelia práv. Nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne.

63. Súd z evidencie organizácií kolektívnej správy práv, zverejnenej na webovej stránke Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, vyplýva, že kolektívnu správu práv vykonávajú na Slovensku organizácie kolektívnej správy práv, a to: SOZA, Slovenský ochranný zväz autorský pre práva k hudobným dielam (majetkové práva autorov k hudobným dielam), LITA, autorská spoločnosť (majetkové práva autorov k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielam úžitkového umenia), SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov (majetkové práva výkonných umelcov a výrobcov záznamov), OZIS, ochranné združenie interpretov (majetkové práva interpretov), a SAPA, Slovenská asociácia producentov v audiovizii (majetkové práva producentov). Každá z organizácií kolektívnej správy práv tak zabezpečuje ochranu iných subjektov a iných predmetov ochrany.

64. Súd z oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv, vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18. 08. 2016, zistil, že žalobca je oprávnený na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia, a to v odboroch kolektívnej správy práv uvedených v tomto oprávnení, vrátane odboru použitia predmetov ochrany uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu.

65. Z vykonaného dokazovania a poukazom na zákonnú úpravu, citované ustanovenia Autorského zákona, mal súd v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za preukázané, že žalobca je aktívne legitímovaný na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia, ako organizácia kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 Autorského zákona, oprávnená na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia. Z ustanovení Autorského zákona nevyplýva povinnosť (vyššie uvedených) organizácií kolektívnej správy práv, zabezpečovať ochranu záujmov nimi zastupovaných subjektov k nimi chrániacim predmetom ochrany obligatórne spoločne tak, ako to tvrdil žalovaný, pričom poukazyval na to, že v danom prípade podal žalobu iba jeden z piatich nerozlučných spoločníkov. Tu súd poukazuje na to, že Autorský zákon nezakladá procesné spoločenstvo organizácií kolektívnej správy práv v súdnom konaní. Ako už súd uviedol, organizácie kolektívnej správy práv zabezpečujú ochranu iných subjektov a iných predmetov ochrany a preto, v danom prípade nejde o spoločné právo a nedeliteľné plnenie žalovaného vo vzťahu k uvedeným organizáciám kolektívnej ochrany práv. Tvrdenia žalovaného v tomto smere súd preto považoval za nepreukázané a účelové.

66. Žalobca je ako organizácia kolektívnej správy, oprávnený a zároveň aj povinný domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, aj vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k písomnému vylúčeniu kolektívnej správy majetkových práv ani zo strany nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe, ani zo strany nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe a nositelia práv ani sami neuplatňujú voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia.

67. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd dospel k záveru, že na strane žalobcu vystupuje aktívne legitimovaný subjekt, ktorý je podľa oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv, vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky č. k. MK-1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016, oprávnený na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia, a to aj pokiaľ ide o použitie predmetov ochrany uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu.

68. Súd na podporu svojich záverov poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/214/2018 - 203 zo dňa 3.4.2019, keď krajský súd konštatoval, že „žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle § 141 ods. 1, 2 Autorského zákona vykonáva za nositeľa práv správu práv, ktorou sa rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131 (teda k predmetu ochrany). Žalobca tak vykonáva kolektívnu správu aj na použitie majetkových práv zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania, pričom ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách a iných priestoroch ubytovacích zariadení, pokiaľ takýto používateľ (žalovaný) neuzavrel licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou je udelený súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravuje práva podľa Autorského zákona. Takáto organizácia kolektívnej správy je aktívne legitimovaná na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona... Výkon kolektívnej správy je službou poskytovanou podľa Autorského zákona. Organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 144 ods. 3 Autorského zákona.“

69. K spornej otázke existencie a výšky bezdôvodného obohatenia súd uvádza:

70. Obrana žalovaného spočívala v tom, že žalobca podľa jeho názoru nepreukázal, že žalovaný vykonával verejný prenos, resp. existenciu verejného prenosu, keď nevyhnutnými (troma) prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá ESD sú umiestnenie funkčného rozhlasového prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie rozhlasového prijímača na signál umožňujúci vnímať vysielanie a existencia novej verejnosti, t.j. ubytovanie hostí na izbe, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Vzhľadom na obranu žalovaného sa súd zaoberal skúmaním, či ide v danom prípade a za daných okolností o verejný prenos zaznamenaných výkonov a zvukových záznamov alebo nie.

71. Tu súd poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ žalovaný, ako prevádzkovateľ hotela *** vybavil izby pre hostí TV prijímačmi so satelitným príjmom, tak ako to je uvedené aj na jeho webstránke (žalovaný túto skutočnosť v konaní nepoprel), je nesporné, že tieto mali slúžiť na účel zodpovedajúci ich určeniu a to, na sledovanie televíznych programov ubytovanými hosťami. S poukazom na uvedené, súd potom dospel k záveru, že pokiaľ poskytne hotelové zariadenie prostredníctvom umiestnených televíznych prijímačov signál svojim klientom ubytovaným v hotelových izbách alebo nachádzajúcim sa v akýchkoľvek priestoroch tohto zariadenia, ide o verejný prenos ako taký. Hotelové zariadenie je totiž subjektom, ktorý s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k predmetom ochrany podľa Autorského zákona. Teda, v prípade ak poskytoval žalovaný prostredníctvom svojho ubytovacieho zariadenia na ubytovanie izby vybavené televíznym prijímačom, zabezpečené signálom, je zrejmé, že sa jednalo o verejný prenos, a to aj v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice.

72. Súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis AnonimiXenocheaki kai Touristiki Etairai, C-136/2009, v ktorom prijal záver, že: „Prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady

2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.“ Potom už vzhľadom na uvedené, vyššie uvedená obrana žalovaného, neobstojí.

73. K verejnému prenosu zaznamenaných záznamov autorských diel, v posudzovanom prípade došlo aj s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, C-162/10, v zmysle ktorého: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ vysielaného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva. Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, má popri primeranej odmene od vysielateľa povinnosť zaplatiť podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 primeranú odmenu za vysielanie zvukových záznamov.“

74. Tu súd pre úplnosť konštatuje, že nie každý prenos diela na verejne prístupnom mieste, je súčasne aj verejným prenosom diela v zmysle ochrany autorských práv autorov diel. Súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Societa Consortile Fonografici (SCF c/a Marco Del Corsovi, C-135/10, podľa ktorého, pojem verejný prenos treba posudzovať individuálne a pri zohľadnení viacerých kritérií, ktoré sa posudzujú jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach. O verejný prenos autorských diel ide vtedy, keď ide o sprístupnenie diela neurčitému počtu potenciálnych adresátov akýmkoľvek spôsobom, teda osobám vo všeobecnosti, nielen konkrétnym jednotlivcom patriacim k súkromnej skupine, pričom ale verejnosť ktorej je určený prenos, predstavuje cieľovú skupinu tohto prenosu a súčasne je aj (vedomým) prijímateľom tohto prenosu, t.j. nie je „zачytená“ iba náhodou. Z uvedené vyplýva, že o verejný prenos diela ide vtedy, ak prevádzkovateľ vedome sprostredkúva svojim zákazníkom (verejnosti) prístup k vysielaniu za účelom získania benefitu pre svoju prevádzku. V uvedenom rozhodnutí Súdny dvor zdôraznil nezastupiteľnú úlohu používateľa, keď výslovne rozhodol, že pokiaľ ide o prevádzkovateľa hotelového zariadenia a kaviarne, ten uskutočňuje prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k rádiovému vysielaniu obsahujúcemu chránené dielo. Bez tohto zásahu by totiž títo zákazníci nemohli počúvať vysielané dielo, hoci sa nachádzajú vnútri oblasti pokrytej uvedeným vysielaním. V tomto smere ESD poukázal aj na rozsudky Súdneho dvora EÚ, vo veci SGAE, C-306/05, bod 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C 403/08 a C 429/08.

75. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že žalobca pri určovaní sadzby autorských odmien nezohľadňuje obsadenosť hotela, pričom v prípade, ak v izbe nie je nikto ubytovaný, nie je pre takú izbu splnený tretí predpoklad verejného prenosu a to existencia verejnosti a teda nemôže dochádzať ani k verejnému prenosu, súd poukazuje na podstatu licenčnej zmluvy a licenčnej odmeny. Podstatou licencie je právo (nie povinnosť) používať predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie tohto práva. Nejde teda o odmenu za reálne používanie predmetov ochrany podľa počtu alebo frekvencie ich použití, ale za možnosť použiť ich ako takú. Autorský zákon rozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami ako aj medzi licenčnou odmenou a primeranou odmenou. Autori vopred udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou, za licenčnú odmenu, ako je tomu v tomto prípade, pričom nositelia práv súvisiacich s autorskými právami udeľujú súhlas na použitie ich výkonov a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a OZIS.

76. Licenčná odmena sa stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný vzhľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a rozsah nositeľov práv. Žalobca rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou udeľuje používateľom licenciu, t.j. právo používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje do budúcnosti. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade verejného prenosu predmetov ochrany technickými zariadeniami, nemôže byť vopred známy presný rozsah a obsah vysielania konkrétnych diel. Rovnako aj počet predmetov ochrany sa v priebehu licencovaného obdobia môže meniť. Preto, bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy, prípadne rozšírenej

hromadnej licenčnej zmluvy, oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou organizáciou kolektívnej správy. Aj z uvedeného dôvodu súd považuje za zvyčajnú odmenu, práve odmenu stanovenú paušálnou sumou. V tomto smere súd poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Co/214/2018, ktorý zdôraznil, že: „Dôležitá je skutočnosť, že zo strany žalovaného mala byť uzatvorená rozšírená hromadná licenčná zmluva, za ktorú by používateľ platil zvyčajnú licenčnú odmenu na základe sadzobníka žalobcu a pokiaľ žalovaný si takúto povinnosť nesplnil a neuzatvoril licenčnú zmluvu (hromadnú licenčnú zmluvu), žalobca ako organizácia kolektívnej správy má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške odvodenej od zvyčajnej licenčnej odmeny. Už v uznesení Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011-7 zo dňa 24.03.2011, Ústavný súd poukázal na to, že „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorskoprávnej ochrany“.

77. Okrem uvedenej skutočnosti, v žalovanom období (rok 2018) obsadenosť (miera využitia) ubytovacieho zariadenia ani nepatrila medzi kritériá podľa § 169 ods. 2 Autorského zákona, ktoré žalobca mal zohľadniť pri stanovení licenčnej odmeny. Vyťaženosť ubytovacích zariadení, sa ako kritérium pri určení výšky odmien v sadzobníku uplatňuje až podľa uvedeného ustanovenia zákona účinného od 1.1.2019.

78. Súd uvedené kritérium neposudzoval a preto nepovažoval za potrebné vykonať dôkazy navrhnuté žalobcom a to vyžiadať od žalovaného mesačné výkazy o činnosti ubytovacieho zariadenia za rok 2018 a knihu ubytovaných hostí za rok 2018 a tieto dôkazy nevykonal. Pre úplnosť súd konštatuje, že posudzovaným obdobím ani nebol celý rok 2018.

79. Pokiaľ ide o ďalšie kritériá verejného prenosu, žalovaný v konaní netvrdil, že by televízne prijímače umiestnené na izbách v hoteli, ktorý prevádzkuje, boli nefunkčné, prípadne, že by neboli vybavené signálom (prvé dva predpoklady verejného prenosu nespochybňoval).

80. Súd na základe uvedeného skutkového a právneho stavu dospel k záveru, že žalovaný bol v rozhodnom období (1.1.2018 - 22.4.2018) používateľom, audiovizuálnych diel a realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos diel autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. Verejný prenos vykonával technickými zariadeniami, bez predchádzajúceho súhlasu žalobcu, bez uzatvorenej hromadnej licenčnej zmluvy a bez dohodnutej výšky licenčnej odmeny. Tým, že z jeho strany došlo k zásahu do výhradných autorských práv, bol povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia týchto predmetov ochrany a to prostredníctvom žalobcu ako organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Tento zásah do práv nositeľov práv (autorov), na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia. Skutočnosť, že žalovaný v rozhodnom období nemal uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom, nebola v konaní sporná (s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP). Žalovanému tak vznikla povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie za uvedený verejný prenos daným počtom technických zariadení v danom období.

81. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, uplatnený v konaní žalobcom, súd považoval za daný. Nárok žalobcu vyplýva priamo zo špeciálnej právnej úpravy bezdôvodného obohatenia v Autorskom zákone.

82. Pri určení výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd postupoval podľa § 458a v spojení s § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, na ktoré Autorský zákon odkazuje pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

83. Zo sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobno- dramatických, choreografických a audiovizuálnych diel žalobcu, účinného od 1.1.2017, súd zistil, že v Hlave IV, použitie diel verejným prenosom, bod 2, za verejný prenos diela prostredníctvom technických zariadení, je uvedená základná sadzba pre ubytovacie zariadenia: izby - hotel ***, vybavené zvukovoobrazovým

zariadením, vo výške 26,-EUR za jedno technické zariadenie a jeden rok a za zvukovoobrazové zariadenie v reštaurácii, vo výške 68,-EUR za jedno technické zariadenie a jeden rok.

84. Z príkaznej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným, ako príkazcom, a Zväzom hotelov a reštaurácií SR, ako príkazníkom, dňa 20.2.2015 a z jej prílohy č. 1, súd zistil, že príkazník sa zaviazal v mene žalovaného usporiadať s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskú ochranu v súvislosti s verejným prenosom s tým, pričom podľa prílohy č. 1 k tejto zmluve žalovaný má v hoteli Green*** 30 zvukovoobrazových zariadení s uhlopriečkou do 120 cm. (29 izieb a 1 reštaurácia). Z print screenu webovej stránky žalovaného zo dňa 29.1.2018 súd zistil, že žalovaný ponúkal ubytovanie v 28 izbách vybavených televíziou so satelitným príjmom, t.j. zvukovoobrazovým zariadením a že prevádzkoval 1 reštauračné zariadenie. Žalobca si v konaní uplatňoval bezdôvodné obohatenie pri počte 30 technických zariadení (29 izieb a 1 iný priestor), čo žalovaný nerozporoval. Uvedenú skutočnosť súd preto považoval medzi sporovými stranami za nespornú (s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP).

85. V posudzovanej veci si žalobca uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej odmeny s tým, že pri jej určení vychádzal zo sadzobníka a z počtu technických zariadení podľa údajov žalovaného, zverejnených na jeho stránke. Žalovaný tieto skutočnosti nerozporoval. Súd v posudzovanej veci mal za to, že zvyčajná odmena je taká, za akú v rozhodnom období boli skutočne poskytované licencie iným používateľom. Z predložených licenčných zmlúv uzatvorených žalobcom v roku 2018 mal súd preukázané, že iní používatelia považovali sadzobník žalobcu za primeraný, inak by takéto zmluvy neuzatvárali. Potom nerešpektovanie takejto odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si svoje povinnosti, vyplývajúceho z autorského zákona, plnia (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/84/2018 zo dňa 12. 07. 2018). Aj podľa judikatúry NS ČR, napríklad rozhodnutia 30Cdo 2715/2015 z 27.1.2016, možno Sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny. Rovnako aj s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/101/2011, sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávnenej zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Už vzhľadom na uvedené závery ako aj s poukazom na zákonnú úpravu (§ 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka), súd nemohol považovať za dôvodné tvrdenie žalovaného, že by v sadzobníku uvedená odmena bola vo výške, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Ak žalovaný nesúhlasil s požadovanou výškou odmeny pri jednaní o uzatvorení licenčnej zmluvy, mal možnosť sa domáhať, aby takúto výšku stanovil súd, v zmysle ustanovenia § 165 ods. 8 Autorského zákona. Nebolo však z jeho strany dôvodné, odmenu autorom diel nezaplatiť vôbec.

86. Preto výšku bezdôvodného obohatenia súd zistil s poukazom na sadzobník predložený žalobcom, účinný v rozhodnom období.

87. Teda, vzhľadom všetky uvedené skutočnosti, zistený skutkový a právny stav, súd považoval žalobu za dôvodnú, keď výška žalovanej sumy za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 bola určená podľa sadzobníka licenčných odmien žalobcu (účinného od 1.1.2017) s tým, že odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli kategórie *** bola vo výške 26,-EUR, čo pri počte 29 izieb predstavuje sumu 754,-Eur a pri počte zariadení 1 ks v iných priestoroch, predstavuje sumu 68,-EUR. Spolu tak ide o sumu 822,-EUR za 1 rok, z čoho alikvotne za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018, ide o sumu 252,24,-EUR. Súd preto priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 252,24,-EUR.

88. Okrem istiny žiadal žalobca priznať aj úroky z omeškania. Nakoľko sa žalovaný preukázateľne dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, súd vychádzajúc z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo žalovanej sumy od 11.12.2019 do zaplatenia, keď žalovaný nereagoval na výzvu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, doručenú žalovanému dňa 5.12.2019, v ktorej bola určená lehota na plnenie 5 dní od doručenia výzvy.

89. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa zásady pomeru úspechu vo veci. Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 100% a preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. V súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP súd rozhodol len o nároku na náhradu trov konania.

O výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Banská Bystrica.

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písm. a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak subjekt zaviazaný na plnenie dobrovoľne nesplní to, čo mu vykonateľný rozsudok (exekučný titul) ukladá, možno na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu, vykonať exekúciu podľa ustanovení zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších zákonov.